

Ahoj Jando,

tak nejdřív nám prosím objasni, kde se tak náhle na špičce českého OB vzala paní Stehlíková... :)

Paní Stehlíková si to nemusela ani oddřít a jen vystřídala paní Knapovou. To jsou věci.

Moje dcera Julinka Stehlíková už chtěla, abychom se jmenovali všichni stejně, tak jsme to první zářijový víkend v Jeseníkách oficiálně zpečetili svatbou.

V historickém medailovém přehledu mistrovství výběrů sice vidím jednou nějakého Stehlíka, ale ani jednou Knapovou. V příslušném věku jsi ještě OB nedělala (ani Tvoje rovněž úspěšná sestřička) nebo tehdy jste ještě tvořily spíše méně výkonné zázemí?

Orienták děláme se ségrou, jak s oblibou uvádím, už od přednarození. Takže i mistrovství oblastních výběrů jsme závodily. A to byla vždycky skvělá akce! Za početnou východočeskou oblast to bylo perfektní, všichni jsme měli stejné účesy, barevné vlasy a pomalované tváře a hlavně pořádně fandili. Jen jsem se asi nikdy neprobojovala do vítězného družstva.

Takže přece ... nemrzelo tě to tehdy trochu nebo úplně stačila ta společenská stránka věci? Nebo to naopak byla třeba i motivace do budoucna? Kdy jsi se pak začínala prosazovat do A týmů pardubických štafet a družstev?

Už je to přece jen hodně dávno a musím dost vzpomínat. Ale co si pamatuji je, že jsme samozřejmě všichni chtěli běžet áčko.

Později v rámci klubu to už bylo jednodušší v tom, že konkurence nebyla taková. Ne, že bychom neměli hodně a dobrých závodníků, naopak. Ale spíš z logiky věci, že počet závodníků v klubech je menší než součet v celé oblasti.

Lze říci, že jsi nějak cíleně nebo aspoň vědomě zdokonalovala nějaké dovednosti (fyzické, mapové, psychické) užitečné pro závodění ve štafetách? Pokud ano, vzpomeneš si, v jaké věkové etapě na něco takového došlo?

Určitě je potřeba štafetové dovednosti trénovat. Každá disciplína má svá specifika a o štafetách to platí dvojnásob. Taktika se dá rozpitvát do sebemenších detailů. Ale toto řeší, dle mého názoru, závodník na úrovni reprezentanta v dospělém družstvu.

Musí na to mít prvň zkušenosti, musí to mít naběhané, znát své silné a slabé stránky a znát ty soupeřovy.

K tomu je potřeba se dostat. Takže první věc je právě získávat zkušenosti a naběhat si to. Zkusit si, jaké to je vybíhat na první úsek se všemi, jaké to je nést zodpovědnost posledního úseku, zkusit si, jaké to je dobíhat balík nebo naopak běžet sám na čele. Ale ve výsledku je vždycky nejdůležitější umět, i pod tlakem štafet, předvést dobrý mapový výkon.

Na které štafetové závody (jakéhokoliv druhu) své kariéry vzpomínáš nejraději?

Na 10milu a Jukolu. To jsou dva štafetové závody s jedinečnou atmosférou.

Jednou z neodmyslitelných akcí LPU jsou rodinné štafety, něco zrovna pro vás jako dělané, jak často se ti ale daří si na ně najít čas a cestu?

Dříve jsme je běhali často a byla to velká zábava. Dnes už si na ně bohužel v nabitém kalendáři čas hledám těžko.

Sice už tě to odválo jinam, ale lze snad říct, že v hradubických lesích jsi do značné míry vyrůstala, jakou taktiku bys doporučila účastníkům našeho závodu?

I rychlá hradubická rovina dokáže být zrádná. Je potřeba hlídat si směr a nepálit to hlava nehlava, když nevím kam. Zrádné mohou být i všudypřítomné hustníčky. Je dobré namapovat si, který je který, zvláště když v něm mám najít vodoteč nebo jámu.

MISTROVSTVÍ ČESKÉ REPUBLIKY
OBLASTNÍCH VÝBĚRŮ ŽACTVA
HRADEC KRÁLOVÉ
18.9.2021